
פרשת תולדות

פרק כו פסוק ה

עָקַב אֲשֶׁר־שָׁמַע אֲבָרָהָם בְּקִלְי וַיִּשְׁמַר מִשְׁמֶרְתִּי מִצְוֹתַי חֻקֹּתַי וְתוֹרֹתַי:
חז"ל

אָמַר רַב: קַיִים אֲבָרָהָם אָבִינוּ כָּל הַתּוֹרָה כְּלָהּ. רַבָּא וְאִיתִּמָּא רַב אִשִּׁי: קַיִים אֲבָרָהָם אָבִינוּ
אֲפִילוּ עִירוּבֵי תַבְּשִׁילִין, שְׁנַאֲמַר תּוֹרָתִי, אַחַת תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב וְאַחַת תּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה. (יומא כח:)
מושג

קַיִים אֲבָרָהָם אָבִינוּ כָּל הַתּוֹרָה כְּלָהּ... אַחַת תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב וְאַחַת תּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה.

Translation:

kept the entire Torah... both the written Torah and the oral Torah.

Explanation:

The Avos all spent much of their time trying to understand which actions would lead to a closer relationship to Hashem and to an elevated spiritual level. Through their deep love for Hashem and their intense desire to do His will, the Avos merited רוח הקודש which helped them grasp the Mitzvos of the Torah. They were thus able to keep even the Mitzvos which the Rabbis would later add to enhance the laws of the Torah.

There are many opinions as to which Mitzvos the Avos kept. Some disagree with our Musag and say they kept only the Mitzvos which they were given. Others say they kept all Biblical laws, while others say they kept all positive commandments. There are also those who say they kept all the Mitzvos but only when in ארץ ישראל.

Looking in the Pasuk:

Our Musag is commenting on the word תורות in the Pasuk, which is in the plural. This tells us that אברהם kept two Torah's which refers to both the written and oral Torah. The fact that Hashem tells אברהם this fact about יצחק now seems to back up the opinion which connects the Torah to ארץ ישראל.

NOTES

Through their deep love for Hashem and their intense desire to do His will, the Avos merited רוח הקודש which helped them divine the Mitzvos of the Torah¹. Their investigation into the Divine will was the reason they sat and learned Torah, as the גמרא (יומא כה:) teaches:

מימיהן של אבותינו לא פרשה ישיבה מהם.

This investigation lead them to not only keep the Mitzvos of the Torah, but even to understand what the Rabbi's of future generations would add onto the Mitzvos. Thus even a law such as עירוב תבשילים, which was enacted so that the people would remember to leave food over from Yom Tov to Shabbos (when Shabbos immediately followed Yom Tov), was divined by the Avos.

While we have explained the Pasuk according to the גמרא, not all commentators chose this approach. Many did not adopt the idea that the Avos kept Mitzvos that were not yet commanded. Instead, they limit אברהם's Mitzvah observance to laws he was already commanded or to obvious social laws. See ספורנו and רשב"ם as examples. Rashi, however, agrees with the גמרא that the word תורתו does include תורה שבעל פה; but yet he writes that it refers to הלכה למשה מסיני, which are actually Biblical commands that were handed down orally from Sinai. On the other hand, Rashi on the word משמתי does include Rabbinic decrees. This apparent contradiction in Rashi is discussed by the מהרש"א.

Many commentators wonder why we find a number of instances where clearly the Avos did *not* follow the laws of the Torah! The most obvious is the fact that Yaakov married two sisters, something the Torah prohibits. While there are many answers to this question, there are two basic approaches which, in a general sense, sum up the writings of the commentators².

A: The Ramban.

והנראה אלי מדעת רבותינו, שלמד אברהם אבינו התורה כולה ברוח הקדש ועסק בה ובטעמי מצותיה וסודותיה, ושמר אותה כולה כמי שאינו מצווה ועושה, ושמירתו אותה היה בארץ בלבד, ויעקב בחוצה לארץ נשא האחיות, וכן עמרם, כי המצות משפט א-להי הארץ הן, אף על פי שהוזהרנו בחובת הגוף בכל מקום.

The Ramban answers that the Avos only kept the Torah when in ארץ ישראל. This is consistent with his somewhat controversial opinion that the Torah is really only meant for those living in ארץ ישראל, and the reason it is kept by those living outside of ארץ ישראל is so that it will not be forgotten once they return to their homeland. The Ramban (ויקרא יח:כה) writes:

ותטמא הארץ ואפקוד עונה עליה ותקיא הארץ: אבל סוד הדבר... והנה השם הנכבד הוא א-להי הא-להים ואדוני האדונים לכל העולם, אבל ארץ ישראל אמצעות הישוב היא נחלת ה' מיוחדת לשמו, ... והנה קידש העם היושב בארצו בקדושת העריות וברובי המצות להיותם לשמו, ולכך אמר (להלן כ כב) ושמרתם את כל חוקותי ואת כל משפטי ועשיתם אותם ולא תקיא אתכם הארץ... והנה הארץ שהיא נחלת השם הנכבד תקיא כל מטמא אותה ולא תסבול עובדי ע"ז ומגלים עריות... והנה הכותיים לא היו נענשים בארצם בעבדם את אלהיהם לשלח בהם את האריות, ובבואם בארץ השם ועשו שם כמעשיהם הראשונים שלח בהם האריות הממיתים אותם... והוא מאמרם (כתובות קי:) כל הדר בחוצה לארץ דומה כמי שאין לו א-לוה שנאמר (להלן כה לח) לתת לכם את ארץ כנען להיות לכם לא-להים... ואמרו בתוספתא דע"ז (פ"ה ה"ה), הרי הוא אומר (בראשית כח כא) ושבתו בשלום אל בית אבי והיה ה' לי לא-להים, ואומר לתת לכם את ארץ כנען, כל זמן שאתם בארץ כנען הייתי לכם לא-להים, אין אתם בארץ כנען כביכול אין אני לכם לא-להים... ומן הענין הזה אמרו בספרי (עקב מג), ואבדתם מהרה (דברים יא יז), אף על פי שאני מגלה אתכם מן הארץ לחוצה לארץ היו מצויינין במצות שכשתחזרו לא יהו עליכם חדשים, משל לאדון שכעס על אשתו ושלחה לבית אביה, אמר לה הוי מתקשטת תכשיטים שכשתחזרי לא יהיו עליך חדשים... והנה הכתוב שאמר (דברים יז יח) ואבדתם מהרה ושמתם את דברי אלה וגוי, אינו מחייב בגלות אלא בחובת הגוף כתפילין ומזוזות, ופירשו בהן כדי שלא יהו חדשים עלינו כשנחזור לארץ, כי עיקר כל המצות ליושבים בארץ ה'.

¹ See who writes: אור החיים הקדוש (בראשית מט:ג):

והאבות לצד חביבותם בה' וחשקם באושר עליון קיימו הכל כאומרו עקב אשר שמע וגוי, ואמרו ז"ל קיים אברהם אבינו וכו', ואת בניו הקים תחתיו להרויח תועלת המצות ועסק התורה..

² For a full discussion of the topic and all relevant sources, see עולמות, שיעור שסד

Thus Yaakov was able to marry two sisters outside of ארץ ישראל since the מצוות do not really apply there. However, once he returned to ארץ ישראל the prohibition to marry two sisters would apply. Therefore, explains the Ramban, רחל was not permitted to יעקב once they entered ארץ ישראל, and died on the way:

וזו היא מצות יעקב אבינו לביתו ולכל אשר עמו בשעת ביאתם לארץ (בראשית לה ב) הסירו את אלהי הנכר אשר בתוכם והטהרו. והשם לו לבדו נתכנו עלילות שמתה רחל בדרך בתחילת בואם בארץ, כי בזכותה לא מתה בחוצה לארץ, ובזכותו לא ישב בארץ עם שתי אחיות והיא היתה הנשאת באיסור האחזה. ונראה שנתעברה מבנימין קודם בואם בשכם ולא נגע בה בארץ כלל, מפני הענין שהזכרנו:

And, continues the Ramban³, for this very reason he does not bury רחל together with לאה:
אבל הכוונה ליעקב שלא הוליד אותה למערה כדי שלא יקבור שם שתי אחיות, כי יבוש מאבותיו...

According to this approach we understand why Hashem chooses this particular time to inform יצחק that his father kept all the Mitzvos. Hashem is explaining to יצחק why he should stay in ארץ ישראל, because only there can he be like his father who kept all the Mitzvos when he lived in ארץ ישראל.

B: The Maharal.

The Maharal strongly disagrees with the Ramban's opinion that the Mitzvos only apply in ארץ ישראל, and that the command to keep Mitzvos in חוץ לארץ is just for practice. The Maharal instead answers by differentiating between מצות עשה and מצות לא תעשה. He contends that even before the Torah was given there were compelling reasons to keep the positive commandments but none regarding the negative commandments. Thus, Yaakov Avinu only kept מצות עשה but not מצות לא תעשה, allowing him to marry two sisters.

This is consistent with the opinion of the Maharal that there is a substantive difference between the two. In גמרא (מכות כג:) the Maharal explains the תפארת ישראל (פרק ד) which teaches:

דרש רבי שמלאי: שש מאות ושלוש עשרה מצות נאמרו לו למשה, שלש מאות וששים וחמש לאוין כמנין ימות החמה, ומאתים וארבעים ושמונה עשה כנגד איבריו של אדם.

The Maharal wonders why the מצות עשה are paralleled to limbs of man while the מצות לא תעשה are paralleled to the solar year. He explains⁴ that the מצות come to accomplish two things. One is so that man does not upset the natural order of things; the Maharal calls this שמירת הסדר. By doing certain acts, which are the מצות לא תעשה, man would be destroying this order. Therefore, the גמרא compared these מצות to the 365 day cycle of the sun, which represents the order of nature. However, there is more to man than ensuring that he retains his natural state. Man is also charged to improve his natural self through certain acts, which emulate the Divine and serve to elevate his spiritual self; these are the מצות עשה. Therefore, these are compared to the 248 limbs which represent the growth of man⁵.

With this in mind, the Maharal (גור אריה בראשית מו:) differentiates between keeping מצות when not commanded⁶. For before the Torah was given, and we were not commanded to refrain from doing the מצות לא תעשה, doing these acts did not disturb the natural order; that would only apply after מתן תורה. However, the elevation of self by doing מצות עשה would apply, even though we were not yet

³ (מח:ז)

⁴ The following is my understanding of the Maharal's intent.

⁵ The Maharal explains that even according to the well known Midrash (זוהר ח"א קע:) which parallels the מצות לא תעשה to the גידים of man, the intent is the same. He explains that גידים do not give man his form but rather only serve to keep his form intact. In this way they are the שמירת הסדר of the human body and thus parallel to the מצות לא תעשה.

⁶ כי מצוות לא תעשה אין לחיוב מעצמו, רק מצות עשה. ואברהם בלבד הוא ששמר כל התורה כולה, בין עשה ולא תעשה. והחילוק שיש בין עשה ובין לא תעשה ידוע לכל משכיל, כי מצוות עשה הוא קנין מעשה מפני שהיא קנין, אף על גב שלא מתחייב בה - אם לא יעשה יהיה חסר המצוה שהיא קנין מעשה. אבל מצוות לא תעשה - שאין המצוה קנין המעשה, רק שישב ולא יעשה ואינו קונה שום דבר, ועיקר המצוה שלא יעבור רצון הבורא יתברך שאסר עליו, וכל זמן שלא אסר הקב"ה אינו עובר רצון הבורא יתברך. ולפי דעתי אם מקיים לא תעשה שלא נצטווה עליו הוא גריעותא, שאין לאסור עצמו בדבר שלא אסר אותו התורה.

commanded to do so. For example, one may be in a situation where he is not obliged to give a poor man charity. Even so, it is fairly obvious that if he was nevertheless able to give the charity it would certainly elevate his moral self. However, the same is not true with מצות לא תעשה. For negative commandments are only forbidden because G-d, who controls the natural world, decided that they upset the natural order. Before the Torah was given they did not have this effect⁷.

Thus, according to the Maharal when Yaakov says עם לבן גרתי ותריג מצות שמרתי, he is referring to the מצות עשה which he had fulfilled⁸. According to the Ramban, however, he did not keep any Mitzvos at all in חוץ לארץ so how can he claim תריג מצות שמרתי? We might answer that there is no doubt that while Yaakov had no command to keep the Mitzvos, whether because the Torah had not yet been given, or because he was outside of ארץ ישראל, he certainly would keep certain Mitzvos to strengthen his spiritual status⁹. This is all the more true given the fact that he lived by Lavan and could have been influenced by his wicked behavior. In fact, we might now better understand the Midrash that Rashi brings at the beginning of וישלח:

עם לבן גרתי: ד"א גרתי בגמטריא תרי"ג, כלומר עם לבן הרשע גרתי ותרי"ג מצות שמרתי ולא למדתי ממעשיו הרעים. Why did the Midrash have to add the words ולא למדתי ממעשיו הרעים? If indeed he kept all the Mitzvos isn't it rather obvious that he did not learn from Lavan's wicked acts? Rather, what Yaakov is saying is that he kept the Mitzvos *so that* he would not learn from Lavan's actions.

Questions for Further Thought:

- a. Do you think that the Avos wore Tefillin or Tzizis? If not, how could we say they kept the Mitzvos?
- b. If the Avos had not kept the Mitzvos, would that somewhat diminish them in our eyes?
- c. Do you think that when Avrohom taught others to believe in Hashem, he taught them to do Mitzvos as well?

⁷ The Maharal does agree, however, that אברהם אבינו did keep even the מצות לא תעשה. He attributes this to his special unique character. It is also clear that all would agree that if the Avos felt that any of the מצות לא תעשה would affect their moral standing, such as stealing, they obviously would not commit such an offense. Marrying רחל, even though he knew that in the future the Torah would prohibit such a marriage (or, according to the Ramban even though he knew he would have to divorce her once they returned to ארץ ישראל) was because he felt her special character was needed to build the שבטים.

⁸ He obviously did not keep all 613 as this would be impossible for any man. Rather Yaakov meant that he kept the מצות עשה that pertained to him, and thus guarded his spiritual status. See Musag in וישלח.

⁹ The Ramban himself writes that Yosef kept Shabbos in Mitzrayim for this express purpose.